

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 496/2017
06.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Љубице Милутиновић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Драгане Динић – Јотић, адвоката из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке - решења Управног суда I-6 Уп 77/16 од 13.10.2017. године, уз учешће противне странке, Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Одељења за односе са запосленима, у предмету понављања судског поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.09.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** решење Управног суда I-6 Уп 77/16 од 13.10.2017. године и предмет враћа истом суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба АА из ... за понављање судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда I-1 У 24513/10 од 08.12.2011. године, којом је одбијена његова тужба, поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије 01 број 118-1-40/10 од 28.05.2010. године, којим је тужиоцу, раднику Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Управе граничне полиције, Регионалног центра граничне полиције према ..., престао радни однос са 28.05.2010. године због безбедносних сметњи.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетом због повреде закона, подносилац истиче да је Одлуком Европског суда за људска права – Стразбур од 12.01.2016. године усвојена представка три држављанина наше земље, бивших полицајаца, којима је, као и тужиоцу, престао радни однос код туженог због тога што је против тих лица, као припадника МУП-а, покренут кривични поступак због основане сумње да су извршили кривично дело, а та лица су касније ослобођена кривичне одговорности. Сматра да се ради о истој правној ситуацији, па предлаже да Врховни касациони суд уважи поднети захтев, преиначи побијано решење и пресуду Управног суда од 08.12.2011. године, те да усвоји тужбени захтев, поништи оспорено решење о престанку радног односа, тужиоца врати на рад, а туженог обавезе да му надокнади трошкове спора по АТ у укупном износу од 49.500,00 динара са каматом.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према разлозима образложења побијаног решења, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву јер је тужилац пресуду суда од 08.12.2011. године, донету у поступку чије понављање тражи, примио дана 23.01.2012. године, а тужбу за понављање тог поступка је поднео дана 23.06.2016. године, због чега је тужба неблаговремена, јер је поднета по протеклу рока од 30 дана од дана достављања одлуке суда.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева којима се указује на то да је због одбацивања тужбе, као неблаговремене, у конкретном случају Управни суд пропустио да испита да ли постоје услови за понављање наведеног правноснажно окончаног спора пред Управним судом. Тужилац је, наиме, тужбом за понављање поступка тражио понављање судског поступка окончаног пресудом Управног суда од 08.12.2011. године због разлога прописаних одредбама члана 56. став 1. тачка 7. и члана 57. Закона о управним споровима. Тужилац је у тужби навео да је сазнао за пресуду Европског суда за људска права – Стразбур од 12.01.2016. године, која је објављена у "Службеном гласнику РС" бр. 53/16 од 07.06.2016. године, којом су усвојене представке три држављанина Србије, бивших полицајаца, којима је, исто као и тужиоцу, престао радни однос код туженог, па сматра да је став из поменуте одлуке Европског суда од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка.

Одредбом члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима прописано је да ће се поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда поновити по тужби странке ако став из накнадно донете одлуке Европског суда за људска права у истој ствари може да буде од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка.

Одредбом члана 57. став 1. Закона о управним споровима прописано је да понављање поступка може да се тражи најкасније у року од 30 дана од дана кад је странка сазнала за разлог понављања, осим у случају из члана 56. став 1. тачка 7, када се може тражити у року од шест месеци од дана објављивања одлуке Европског суда за људска права у "Службеном гласнику Републике Србије". Ставом 3. истог члана Закона прописано је да по протеклу пет година од правноснажности судске одлуке понављање поступка не може да се тражи.

Како је тужилац пресуду I-1 У 24513/10 од 08.12.2011. године примио 23.01.2012. године, те како је пресуда Европског суда за људска права – Стразбур од 12.01.2016. године објављена у "Службеном гласнику РС" бр. 53/16 дана 07.06.2016. године, погрешно је, по налажењу Врховног касационог суда, Управни суд закључио да је тужба неблаговремена, јер од дана правноснажности пресуде чије се понављање тражи до дана подношења тужбе нису протекли рокови из цитираних одредби Закона о

управним споровима. Из изнетих разлога је побијано решење Управног суда I-6 Уп 77/16 од 13.10.2017. године донето уз погрешну примену одредаба члана 57. став 2. и члана 60. Закона о управни споровима, чиме је учињена битна повреда одредаба поступка и тиме је повређен закон на штету подносиоца захтева.

У поновном поступку Управни суд ће да испита постојање услова предвиђених одредбама члана 56. став 1. тачка 7. и члана 57. Закона о управним споровима за понављање поступка у предмету окончаном пресудом I-1 У 24513/10 од 08.12.2011. године, а затим да донесе правилну и на закону засновану одлуку.

Са изнетих разлога, сагласно цитираним прописима, Врховни касациони суд је нашао да је побијаним решењем повређен закон на штету подносиоца захтева, па је, на основу одредбе члана 55. став 3. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио Управном суду, који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

О захтеву за накнаду трошкова суд није посебно одлучивао, имајући у виду да поступак није окончан.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 06.09.2018. године, Узп 496/2017

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић